

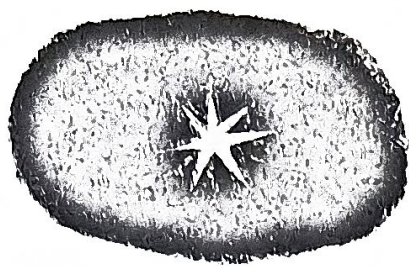
M 300 769

VZDÁLENOST MEZI MNOU A TŘEŠNÍ

PAOLA PERETTI

Prequel ke knize *Já, Filippo a třešeň*

1

Tma

Všechny děti se bojí tmy.

Tma je pokoj bez oken a bez dveří a v něm jsou příšery, které vás chytí a potichu sní.

Já se bojím pouze svojí vlastní tmy, té, která je v mých očích.

Nevymýšlím si to. Kdybych si vymýšlela, tak by mi máma nekupovala zákusky s krémem a likérem ve tvaru broskví a nedovolila by mi jíst je před večeří. Kdyby bylo všechno v pořádku, tak by se táta neschovával v koupelně, jako když mu volá paní domácí, protože ta je vždycky poslem špatných zpráv.

„Nedělej si starosti,“ říká mi máma a myje přitom nádobí od večeře. „Běž si hrát do svého pokoje a s ničím si nelam hlavu.“

Chvilí zůstanu ve dveřích kuchyně a snažím se ji silou mysli donutit, aby se ke mně otočila, ale nikdy se mi to nepovede. A tak jsem teď tady, ve svém pokoji, a hladím

Optima Turcareta, svého šedohnědého kocoura s uzlíkem na konci ocasu. Vůbec mu nevadí, když ho člověk zvedá, převrací na záda nebo ho nahání se záchodovou štětkou v ruce. Je to kočka, říká táta, a kočky jsou oportunistky. Možná to znamená, že je rád středem pozornosti. Já po něm chci jen to, aby mi byl nablízku, když mám nějaký problém a cítím potřebu přitisknout k sobě něco teplého a měkkého. Jako třeba teď.

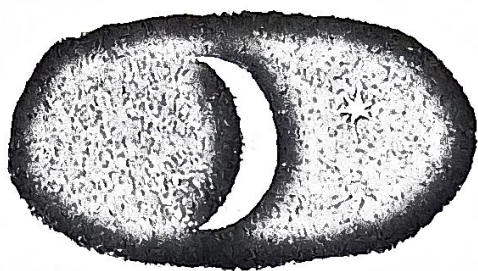
Já vím, že něco není v pořádku. Jsem sice jen čtvrtáčka, ale nic mi neuteče. Přítelkyně mého bratrance tvrdí, že mám třetí oko. Pochází z Indie a uprostřed čela má namalovanou tečku. Jsem ráda, že si to myslí, ale mně by úplně stačilo, kdyby mi fungovaly ty dvě oči, co už mám.

Občas, třeba jako teď, se mi chce brečet. Vždycky se mi předtím zamlží brýle. Sundám si je, alespoň oschnou a zmizí mi ten červený otisk na nose. Nosím je už od první třídy. Tyhle žluté s blyštivými kamínky jsme koupili loni v prosinci a opravdu moc se mi líbí. Znovu si je nasadím před zrcadlem.

Bez brýlí vidím všechno v řídké mlze, jako když se dlouho sprchuju v teplé vodě. Ta moje mlha se jmenuje Stargardtova mlha, tedy to mi alespoň řekli rodiče, kteří to asi slyšeli v nemocnici. Na tátově *smártfounu*, který má i internet, píšou, že pan Stargardt byl německý oční lékař a žil před sto lety – to on přišel na to, co se děje uvnitř mých očí. Zjistil také, že tomu, kdo má tuhle mlhu, se začnou před věcmi a lidmi zjevovat černé skvrny, které se postupně zvětšují, až jsou obrovské; a tak se ten, kdo má tyhle skvrny, musí k věcem

pořád víc přibližovat, aby lépe viděl. Na internetu se píše: *Onemocnění postihuje zhruba jednoho člověka z deseti tisíc.* Máma si myslí, že výjimeční lidé jsou vyvolení Bohem, ale když nad tím přemýšlím, nepřijde mi to zrovna jako velká výhra.

2

Věci, na kterých mi hrozně moc záleží (a které už nebudu moct dělat)

V zrcadle se vidím ze vzdálenosti tří kroků.

Tahle vzdálenost se ale zkracuje – loni to bylo pět. Před zrcadlem hladím po hlavě Optima Turcareta, a když už tady tak stojím, přičísnu si vlasy. V poslední době mi máma s oblibou dělá culíky a nepřejte si ji slyšet, když se rozcuchám! Líbí se jí tak moc, že mi je nechává i na spaní. Táta nakoukne do pokoje a říká mi, abych se *zapyžamovala* a vyčistila si zuby. Všechno mu odkývám, ale než ho poslechnu, vždycky zůstanu stát strašně dlouho před oknem. Z mého okna je vidět pořádný kus černého nebe. Za podzimních večerů, jako je právě dnes, se z něho ráda dívám ven, protože ještě není taková zima a je vidět měsíc a Polárka, které jasně září. Máma říká, že ti dva jsou Ježíšova svítilna a zápalka. Mně jde spíš o to každý večer zkontrolovat, jestli tam ještě jsou.

Před spaním mi táta vždycky přijde přečíst nějaký příběh. Teď jsme v polovině *Robina Hooda*, díky němu se mi pořád zdá o lesích a šípech. Potom přijde většinou i máma, upraví mi culíky tak, abych je měla po stranách obličeje, a popřeje mi dobrou noc dechem, který voní po mátové zmrzlině.

Dneska večer ale přicházejí oba najednou a sedají si ke mně na postel, každý na jednu stranu. Říkají, že si všimli toho, že trochu hůř vidím, a tak se rozhodli, že mě příští týden vezmou na nějaká veleodborná vyšetření. Mrzí mě, že zmeškám školu, protože přijdu o důležité informace (jak dlouho trvalo postavit pyramidy?) a o drby (je pravda, že se Chiara a Gianluca ze 4. C dali zase dohromady?). Ale před rodiči ani nemuknu. Čekám, až odejdou a zhasnou velké světlo, potom si rozsvítím lampičku na nočním stolku a prsty přejíždím po hřbetech knih, které mám na polici nad pelestí postele. Vezmu do ruky sešit s pomačkaným rohem.

Položím ho na polštář. Na obalu je štítek, kde stojí: **MAFALDIN SEZNAM.**

Je to můj tajný deník. Na první stránce je datum:

14. září

To bylo před třemi lety a jedenácti dny. Pod tím je napsáno:

*Věci, na kterých mi hrozně moc záleží
(a které už nebudu moct dělat)*

Ten seznam není moc dlouhý. Abych řekla pravdu, jsou to jenom tři stránky a na začátku té první se píše:

Spočítat všechny hvězdy na noční obloze

~~Řídit ponorku~~

Vysílat z okna světelné signály na dobrou noc

Červená kontrolka. Zamlžené brýle.

Babička bydlela přímo naproti nám, v červeném domě s krajkovými záclonami, kde teď bydlí pár, který nikdy nezdraví a který ty záclony navíc vyměnil. Babička byla tátova máma, měla kudrnaté vlasy, stejně jako my s tátou, akorát že bílé, a před spaním mi vždycky vysílala signály baterkou. Jedno bliknutí znamenalo „haló, jsi tam?“. Dvě bliknutí pak „dobrou noc“. Tři bliknutí „tobě taky“. Ale to bylo dřív, když jsem se ještě viděla v zrcadle ze vzdálenosti devíti kroků.

Druhou stránku nikomu neukazuju, ani Optimovi Turcaretovi, protože je opravdu, ale opravdu přísně tajná, a proto tam taky píšu jen pomocí šifry.

Na třetí stránce je napsáno:

Zahrát si s klukama fotbal

*Vymyslet na chodníku trasy, kde když spadneš,
skončíš v lávě a umřeš*

Hrát košíkovou se zmuchlanými papíry

Vylézt na školní třešeň

Na školní třešeň jsem už vylezla mockrát, lezla jsem tam od prvního dne, co jsem začala chodit na základku. Je to můj strom. Žádné jiné dítě se nedokáže vyšplhat tak vysoko jako já. Jako malá jsem ho hladila po kmeni, objímala jsem ho... byl to můj kamarád.

Optima Turcareta jsem našla právě na téhle třešni. Byl hrozně vystrašený a byl šedohnědý jako dneska, ale ošklivější. Byl tak maličký, že jsem si ho mohla odnést domů v kapse školní uniformy, a teprve když jsem ho vytáhla ven a položila na kuchyňský stůl, si moji rodiče všimli, že to je prťavá kočička. To se ještě nejmenoval Optimus Turcaret, neměl žádné jméno, ale po nějaké době, co byl u nás a co mě začal pronásledovat na každém kroku, dokonce i do školy, mi táta věnoval svoji oblíbenou knížku *Baron na stromě* a večer před spaním mi z ní četl. Tak jsem poznala Cosima, jen o trochu staršího kluka, který žil v době plné lidí v parukách, co ho nutili dělat k smrti nudné úkoly a jíst všelijaká hnusná jídla, a pak taky jezevčíka, který měl dvě jména, a my jsme se rozhodli, že k Optimovi Turcaretovi se hrozně hodí jméno Optimus Turcaret, i když náš kocour neměl dva páníčky jako ten jezevčík, který se jmenoval Optimus Maximus, když byl s Cosimem, a Turcaret, když se vracel ke své pravé paničce Viole.

Z té knihy mám nejradši Cosima – moc se mi líbí, že jde žít na stromy a už nikdy z nich nesleze, protože chce být svobodný. Já bych takovou odvahu neměla. Jednou jsem ve větvích třešně zkusila postavit domek

z toaletního papíru, ale začalo pršet a zdi se rozmočily. Ale nejradši jsem si nahoru nosila komiks a četla si ho na rozdvojené větvi. To jsem ještě viděla docela dobře.

Od první třídy chodím každý rok na vyšetření, při kterém mi do očí dávají kapky, které pálí. Doktoři tomu říkají „běžná rutyna“. Ale zdá se mi, že ta veleodborná vyšetření, která mě čekají příští týden, budou něco trochu jiného, protože plamínek v mých očích strašně rychle uhasíná. Strašně, strašně, strašně rychle uhasíná. Vysvětlila mi to očařka, která sice nepochází z Německa jako pan Stargardt a objevila leda velký kulový, ale vždycky mi dá tužku s barevnou gumou. Vysvětlila mi, že někomu ten plamínek uhasíná ve stáří a někomu dřív. Mně vyhasne, ale fakt úplně, zatímco budu ještě pořád malá.

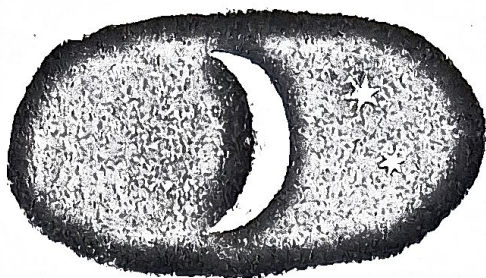
Řekla mi, že zůstanu ve tmě.

Ale teď na to nechci myslet, teď si chci nechat zdát o lesích a šípech Robina Hooda.

Zaklapnu deník a zhasnu světlo.

Cosimo, pomůžeš mi?

Ty přece dokážeš všechno a jsi hodný. Vím to, protože jsi v knize četl příběhy lupičovi, i když způsobil řadu malérů, četl jsi mu je skrze mříže vězení dokonce až do dne, kdy ho odsoudili k smrti, to je panečku něco, ale co já? Kdo je přečte mně? Kdo mi bude číst příběhy, až zůstanu ve tmě a máma s tátou budou v práci?

7

Hrát s klukama fotbal

„Co se *ksichtíš*?“

Estella se už naučila výborně italsky, ale občas jí ještě nějaké to slovo ujede. Dívá se na mě ze školnického kamrlíku, co se nachází ve školním atriu, a její oči mi zase chvíli nahánějí strach.

„Neksichtím se. Proč?“

„Tváříš se, jako kdyby ti chcípla kočka.“

„Optimus Turcaret je zdravý jako rybička, díky za optání.“

Estella nemá Optima Turcareta moc ráda, protože je přesvědčená o tom, že používá školní biologickou zahrádku jako záchod, když mi chodí naproti ke škole. Moje kočka se jí sice nezamlouvá, ale vždycky si všimne, když mě něco trápí. Taky má třetí oko.

„Tak co se stalo?“

Vejdu do kamrlíku, sednu si do otáčecího křesla a začnu se na něm pomocí odrazů nohama točit. „Ale nic. Jen, že každou chvíli něco zvořu.“

Estella mi řekne, ať slezu, sedne si na křeslo místo mě a začne se přehrabovat v šuplíku ve snaze najít křupky, které zabavila ostatním dětem. Dá mi celé balení a pár jich spolu schroupeme.

„Ty vždycky něco zvořeš, Mafaldo. Už jsi prostě taková.“

Přestanu na chvíli jíst a dívám se do země. „Ne. To je proto, že nevidím.“

Estella mi strčí před nos křupku: „Kolik jich je?“

„Jedna.“

„Takže vidíš.“

Vysypu křupky, které jsem jedla, do koše pod stolem a skoro se rozbřečím. „Mně je ukradený, kolik křupek vidím! Já chci hrát fotbal. Chci vidět míč, když na mě letí.“

„A já chci zase zítra ráno letět na Měsíc.“

Za tohle bych jí vždycky nejradši dala pěstí do nosu. Pak se na mě ale usměje tou svojí fuchsiovou rtěnkou a mně je rázem taky do smíchu, protože si pomyslím, jaké by to bylo, kdyby zítra nepřišla do školy a zavolala by mi, že je na Měsíci.

Ona také přestane jíst. „Mafaldo, ty nevíš, že vlastně tolik nezáleží na tom, jestli některé věci vidíš, nebo ne?“

„Jak to že ne? Když chci hrát fotbal, tak záleží na tom, jestli vidím míč.“

„A to je pro tebe tak důležité hrát fotbal?“

„Ano. Strašně mi na tom záleží.“

„Tak moc, že když ho hrát nebudeš, umřeš?“

Chvilku se zamyslím. „No, tolik asi ne.“

„Takže pro tebe není zásadní.“

Estella vyhodí prázdný pytlík od křupek.

„Co to znamená ‚zásadní‘?“

Otře si ruce papírovým kapesníkem, pak vezme do ruky kabelku a vytáhne z ní knížečku. Prolistuje ji a svým obvyklým gestem, při kterém rychle rozevívá a svírá dlaň, mi naznačí, abych šla k ní. Postavím se za ni a snažím se jí číst přes rameno, ale nejde mi to. Pro mě jsou slova v knihách příliš malá, jsou to nehybní černí mravenečci, kteří mi nic neříkají.

„Co to je?“

Estella začne číst nahlas. „Sbohem,“ řekla liška. „Tady je to mé tajemství, úplně prostinké: správně vidíme jen srdcem. Co je zásadní, je očím neviditelné.“

„To je *Malý princ*!“

„Přesně tak. Ty jsi tu stránku nečetla, ale pochopila jsi, co je to za knihu.“

„Ale co to má společného se mnou? Já nevím, co je ‚zásadní‘.“

„Víš, co bylo zásadní pro malého prince?“

„Myslím, že jeho růže.“

„A viděl ji?“

„Ne, protože ji nechal na své planetě.“

Chvilí zůstaneme zticha. Čekám, že mi to vysvětlí lépe. Ale to ona ne. Vstane, položí mi ruce na ramena a řekne mi: „Najdi svoji růži, Mafaldo. Něco, co je pro tebe zásadní. Něco, co můžeš dělat i bez očí.“

Obrátí mě čelem vzad směrem k chodbě a vystrčí mě ven. A zavře dveře od kamrlíku. Skrze kukátko slyším, že si začíná zpívat písničku od Marca Mengoniho.

Z toho pochopím, že bych se měla klidit, a uvědomím si, že přijdu strašně pozdě na hodinu náboženství. Která je dost nudná. Díky, Estello.

Už jsem skoro na konci chodby, když slyším, jak otevírá dveře a křičí na mě: „A *vopovaž* se ještě někdy vyhodit jídlo! Příště si ho z toho koše vyndáš a vezmeš si ho domů pro tu svoji hnusnou kočku!“

Něco, co můžu dělat i bez očí. Ležím na posteli, na nohou mám otevřený deník a Optimus Turcaret mi zahřívá chodidla.

Když to je těžké. Bez očí se nedá dělat skoro nic. Sakra. Proč zrovna já musím mít tu Stargardtovu mlhu?

Přeškrtnu větu *Hrát s klukama fotbal*, hodím deník pod postel a zhasnu světlo.

Dneska ráno má třešeň hnědé vlasy se žlutými pramínky, jako moje máma. Jeden, dva, tři... třicet, čtyřicet, šedesát...

Sto dvacet kroků.

Mezi mýma očima a třešní je šedesát metrů.